

Arrest

nr. 294 658 van 26 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 september 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 maart 2023.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) ten aanzien van de verzoekende partij.

Dit is de bestreden beslissing en ze is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te

heten(1):

naam: W.

voornaam: F.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Mulla Noor Kallay

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer W. F., verder de betrokkene, die verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, diende op 25.08.2022 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen persoonlijke documenten voor.

De betrokkene verklaarde dat hij zijn paspoort achterliet.

Op 30.08.2022 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij Afghanistan ongeveer een jaar eerder verliet en via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Hongarije naar Oostenrijk reisde. De betrokkene verklaarde dat hij aan de grens door de politie werd gestopt en vingerafdrukken gaf, maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij één nacht in een kamp verbleef. De betrokkene verklaarde dat hij vervolgens via Zwitserland en Frankrijk doorreisde naar België.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 13.08.2022 een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

Op 30.08.2022 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 09.09.2022 stemden de Oostenrijkse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 30.08.2022 en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 30.08.2022 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam om verblijfsdocumenten te krijgen. Hij gaf aan dat dat gemakkelijk is in België. De betrokkene verklaarde dat hij niet terug wil keren naar Oostenrijk omdat hij België graag heeft en de Belgische vluchtelingenwet goed is. Hij gaf aan dat hij goed werd behandeld in het vluchtelingenkamp in Oostenrijk. Wat zijn gezondheid betreft, verklaarde de betrokkene dat alles in orde is en dat hij geen medicatie neemt.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag

tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Oostenrijkse instanties stemden op 09.09.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Oostenrijkse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten.

Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wijzen erop dat Oostenrijk partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Oostenrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2022 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2021 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2022 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

De betrokkene verklaarde dat hij goed werd behandeld in het vluchtelingenkamp in Oostenrijk.

Het AIDA-rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublinprocedure terugkeren naar Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt tevens dat Dublinterugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft (blz. 56). We merken op dat de betrokkene binnen de bovenvermelde periode van twee jaar zou worden overgedragen.

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg ("basic care") vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen. In de Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding (blz. 88-89).

Het AIDA-rapport vermeldt dat er geen gevallen bekend zijn van verzoekers die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren, maar dat ze in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen (blz. 106).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij vingerafdrukken gaf in Oostenrijk, maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Oostenrijkse autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodacresultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam om verblijfsdocumenten te krijgen. Hij gaf aan dat dat gemakkelijk is in België. De betrokkene verklaarde dat hij niet terug wil keren naar Oostenrijk omdat hij België graag heeft en de Belgische vluchtelingenwet goed is. We herhalen in dit verband dat Oostenrijk, net als België, partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Oostenrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Voorts herhalen we in dit verband ook dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat wat zijn gezondheid betreft, alles oké is, en hij geen medicatie neemt. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere

specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Oostenrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Volgens het AIDA-rapport waarborgt de Oostenrijkse wetgeving de toegang tot dringende medische zorg. Verzoekers ondergaan een medische controle bij aanvang. Iedere verzoeker die "basic care" krijgt, beschikt ook over een ziekteverzekering. Verzoekers die geen "basic care" meer krijgen, hebben wel nog recht op dringende zorg en essentiële behandelingen (blz. 114). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten (4).

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan aangemerkt worden, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3.2, lid, 1, 7, en 13 van de Verordening 604/2013 (Dublin III verordening), van artikel 3.2, lid 2 van dezelfde verordening en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"Schending van het artikel 3.2 lid 1, 7 en 13 Vo 604/2013:

In de zaak met rolnummer C63/15 oordeelde het Hof van Justitie het volgende:

Artikel 27, lid 1, van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor

de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, moet in die zin worden uitgelegd dat, in een situatie als aan de orde in het hoofdgeding, een asielzoeker zich er in het kader van een rechtsmiddel tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit op kan beroepen dat een in hoofdstuk III van die verordening genoemd verantwoordelijkheidscriterium, met name het in artikel 12 van die verordening genoemde criterium betreffende de afgifte van een visum, verkeerd is toegepast.

Verder bepaalt het arrest het volgende:

41 Uit de algemene opzet van verordening nr. 604/2013 volgt dat deze regeling hoofdzakelijk berust op het volgen van een procedure voor de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, welke wordt aangewezen op basis van de criteria in hoofdstuk III van deze verordening.

42 Zo heeft verordening nr. 604/2013, volgens de overwegingen 4, 5 en 40 ervan, tot doel een duidelijke en hanteerbare methode vast te stellen op basis van objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria, om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek. Met name uit artikel 3, lid 1, en artikel 7, lid 1, van deze verordening vloeit voort dat de verantwoordelijke lidstaat in beginsel de lidstaat is die op basis van de in hoofdstuk III van deze verordening geformuleerde criteria wordt aangewezen. Hoofdstuk IV ervan noemt overigens nauwkeurig de situaties waarin een lidstaat in afwijking van deze criteria kan worden beschouwd verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van een asielverzoek.

43 Dat de procedure voor de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, aan de hand van de in hoofdstuk III van verordening nr. 604/2013 geformuleerde criteria, bij de toepassing van deze verordening centraal staat, wordt bevestigd door het feit dat volgens artikel 21, lid 1, ervan de lidstaat waarbij een verzoek om internationale bescherming is ingediend, een andere lidstaat slechts om overname kan verzoeken indien de eerste van deze lidstaten van mening is dat de tweede verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek. Voorts moet het verzoek tot overname ingevolge artikel 21, lid 3, van die verordening worden gestaafd met elementen aan de hand waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van de criteria van deze verordening verantwoordelijk is. Ook blijkt uit artikel 22 van verordening nr. 604/2013 dat het op een dergelijk verzoek te geven antwoord moet berusten op een onderzoek van de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen aan de hand waarvan de criteria van hoofdstuk III van deze verordening kunnen worden toegepast.

44 Bijgevolg moet de verwijzing in overweging 19 van verordening nr. 604/2013 naar de toepassing van deze verordening in het kader van het in artikel 27, lid 1, ervan bedoelde rechtsmiddel tegen het overdrachtsbesluit, aldus worden begrepen dat deze met name ziet op de toetsing van de juiste toepassing van de in hoofdstuk III van deze verordening genoemde criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, daaronder begrepen het in artikel 12 van die verordening genoemde verantwoordelijkheidscriterium.

Het artikel 7 van de Verordening nr. 604/2013 bepaalt het volgende:

"1. De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.

2. Welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is, wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient. "

In de bestreden beslissing wordt het volgende vermeldt:

"Op 30.08.2022 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij Afghanistan ongeveer een jaar eerder verliet en via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Hongarije naar Oostenrijk reisde. De betrokkene verklaarde dat hij aan de grens door de politie werd gestopt en vingerafdrukken gaf, maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij één nacht in een kamp verbleef. De betrokkene dat hij vervolgens via Zwitserland en Frankrijk doorreisde naar België. "

Verzoeker verklaarde dat hij het grondgebied van de Europese Unie had verlaten via Zwitserland om vervolgens via Frankrijk terug in te reizen.

Terzake bepaalt het artikel 13 van de Verordening nr. 604/2013 het volgende:

"1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden. "

Aldus is niet wettig aangetoond noch afdoende gemotiveerd waarom de Oostenrijkse overheid bevoegd zou zijn. Volgens het artikel 3.2 van de Verordening 604/2013 is immers de lidstaat waar een internationaal verzoek tot bescherming werd ingediend slechts als laatste bevoegd:

"2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan."

Aldus dient de bestreden beslissing te worden nietig verklaard.

Schending van het artikel 3.2.lid 2 Verordening 604/2013 en artikel 3 EVRM:

Uit de bestreden beslissing blijkt verder het volgende:

"Hij verklaarde dat hij één nacht in het kamp verbleef."

In casu dreigt verzoeker bij een terugkeer naar Oostenrijk volledig te worden uitgesloten van het recht op opvang alsook van het recht op onmiddellijke en toereikende medische bijstand.

Verzoeker heeft Oostenrijk verlaten zonder zich aan te bieden aan de toegewezen open opvangstructuur. Terzake blijkt uit het AIDA-rapport, update april 2022, dat personen die zich niet hebben aangeboden aan een opvangstructuur uitgesloten worden van het recht op opvang:

Material reception conditions may be withdrawn where the asylum seeker: 351 (a) Repeatedly violates the house rules and/or his or her behaviour endangers the security of other inhabitants; (b) Leaves the designated place for more than 3 days, as it is assumed that they are no longer in need of Basic Care (p 95)

De procedure om de materiële bijstand opnieuw aan te vragen is niet alleen moeilijk maar ook traag.

In afwachting van de beslissing hierover heeft de asielzoeker bijgevolg geen toegang tot de vereiste opvang/medische verzorging:

Procedural safeguards in case of withdrawal or reduction do not fully meet the requirements set out in Article 20 of the recast Reception Conditions Directive. In some federal provinces, reduction or withdrawal of reception conditions may be ordered without prior hearing of the asylum seeker and without written notification of the decision, if the hearing imposes a disproportionate burden. In some federal provinces, the latter is only rendered upon request of the asylum seeker. It has also happened that the reception conditions of all asylum seekers involved in a violent conflict in a reception facility were withdrawn without examination of the specific role of all individuals concerned in the conflict. There are no official decisions/notifications by the implementing authorities on the granting, restriction of benefits, sanctions or dismissal from basic benefits. Instead of that NGOs concerned and/or person concerned receive an information letter which explains and declares restrictions of basic care, from the implementing authority either by mail and/or by post. Restrictions on benefits are enforced differently in the provinces, and the amount of the allowances for income also vary. In Upper Austria, persons with an income due to employment receive an invitation from the authority for a personal meeting in which income, overpayment of basic benefits, and repayment is recorded. This agreement must be signed by the asylum seeker and is binding.

Individual basic care benefits are not withheld immediately, but repayment instalments are ordered. In cases where the person does not fulfill his or her obligation to pay in installments, financial benefits such as pocket money or food allowance will be withheld. In Vienna, people in basic care usually receive the information letter with repayment agreements via the supervising NGO. Previously, pay slips had to be sent to the authority (FSW), who was in charge of calculating the repayment. In some cases, the calculations were incorrect and the care team had to intervene with the authority. Asylum seekers whose Basic Care has been terminated or reduced may re-apply for the provision of basic care in the federal province they have been allocated to. In practice, it is difficult to receive Basic Care again after it has been terminated, or at least it takes some time to receive it again (p. 98).

Zonder opvang heeft verzoeker geen of zeer moeilijke toegang tot de vereiste medische verzorging:

Every asylum seeker who receives Basic Care has health insurance. Treatment that is not covered by health insurance may be paid, upon request, by the federal provinces' departments for Basic Care or the Ministry of Interior. If Basic Care is withdrawn, asylum seekers are still entitled to emergency care and essential treatment.⁴²⁶ In practice, this provision is not always easy to apply, however. If an asylum seeker has lost basic care due to violent behaviour or absence from the EAST for more than three days, he or he will not receive medical assistance, because it is assumed that they have had the opportunity to visit the medical station in the EAST. However; as those asylum seekers are no longer registered in the EAST, they will not be allowed to enter and receive medical treatment there. Without health insurance or access to the medical station of the EAST, asylum seekers may face severe difficulties in receiving necessary medical treatment (AIDA, p. 114)

De mogelijkheden voor asielzoekers om zelfstandig in het levensonderhoud te voorzien zijn uiterst beperkt:

"While asylum seekers are legally restricted from seeking regular employment, they are eligible for seasonal work, low-paying community service jobs, or professional training in sectors that require additional apprentices. A work permit is required for seasonal employment but not for professional training. An employer must request the work permit for the prospective employee. Asylum seekers have access to health care services and school education is available to their children, but they do not receive other integration services, such as language classes or employment assistance, until their applications have been approved. »J

Bij een terugkeer dreigt verzoeker bijgevolg terecht te komen in onmenselijke en vernederende levensomstandigheden, zodat de bestreden beslissing nietig dient te worden verklaard.

Hoewel de Belgische overheid in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het AIDA-rapport, wordt de bovenstaande problematiek nergens belicht in de bestreden beslissing. Zij is aldus niet afdoende gemotiveerd.

Los van het bovenstaande probleem heeft Oostenrijk te kampen met opvangproblemen.

Het aantal asielzoekers is erg toegenomen in Oostenrijk:

The increase in arrivals and in asylum applications was noted in the vast majority of AIDA country reports. To illustrate, as concerns international protection applications, Austria saw an increase of 160% in 2021

Dit leidt tot een ontoereikende kwaliteit van de opvangcentra:

Poor conditions were registered for reception centres in most AIDA countries, including Austria, Bulgaria, Cyprus, Germany, France, Greece, Italy, the Netherlands, Poland, and Romania. Among the issues reported were overcrowding; poor hygiene and sanitation conditions; lack of adequate community spaces; remoteness of the facilities; lack of safeguards against sexual and gender-based violence; issues with quality and/or quantity of food provided; and suspension of services and activities, and mass quarantine due to COVID. The pandemic also exacerbated the difficulties faced by many asylum seekers in accessing the labour market³

Verder wordt het gegeven bekritiseerd dat de asielzoekers te lang moeten verblijven in de initiële opvangcentra, die niet geschikt zijn voor langdurige opvang:

Responsibility sharing between the federal state and the provinces. The Commissioner understands that the high numbers of residents which can be observed in several Federal reception facilities not only result from the above-mentioned Covid-related sanitary precautions applied in Initial Reception Centres, especially quarantine measures, but also from difficulties in transferring people to provincial reception facilities once the admission procedure is completed. During her visit to the Initial Reception Centre of Traiskirchen, the Commissioner met with several asylum seekers who were stuck in this centre for weeks despite being admitted to the asylum procedure and therefore eligible for transfer to a provincial reception facility. According to the Federal Ministry of the Interior, many people present in federal reception centres should be hosted in the provincial reception facilities as provided for by the agreements concluded by the federal and the provincial authorities.²⁹ To explain this situation, the authorities have put forward both the reluctance of some provinces to take all their share of the reception, and administrative and technical obstacles at federal level"

Aldus vordert verzoeker om de bestreden beslissing nietig te verklaren."

2.2. In het eerste onderdeel van haar enig middel stelt de verzoekende partij dat zij verklaarde dat zij het grondgebied van de Europese Unie had verlaten via Zwitserland om vervolgens via Frankrijk terug in te reizen. Volgens de verzoekende partij berust in het geval dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Aldus is het volgens de verzoekende partij niet wettig aangetoond, noch afdoende gemotiveerd waarom de Oostenrijkse overheid bevoegd zou zijn. Volgens het artikel 3.2 van de Verordening 604/2013 (Dublin III verordening) is volgens haar immers de lidstaat waar een internationaal verzoek tot bescherming werd ingediend slechts als laatste bevoegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij met bovenstaand betoog niet betwist dat België *in casu* niet verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Zij stelt enkel dat volgens haar Oostenrijk niet verantwoordelijk is, maar geeft op geen enkele concrete wijze aan welke lidstaat volgens haar dan wel verantwoordelijk zou zijn. De verzoekende partij betwist ook niet dat zij, vooraleer zij de Europese Unie

had verlaten via Zwitserland en terug binnenkwam via Frankrijk, de Unie ook al was binnengekomen via Bulgarije, zij de Unie weer verliet via Servië, en terug binnenkwam via Hongarije en zo naar Oostenrijk reisde, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing ook motiveert:

“Op 30.08.2022 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij Afghanistan ongeveer een jaar eerder verliet en via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Hongarije naar Oostenrijk reisde. De betrokkene verklaarde dat hij aan de grens door de politie werd gestopt en vingerafdrukken gaf, maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij één nacht in een kamp verbleef. De betrokkene verklaarde dat hij vervolgens via Zwitserland en Frankrijk doorreisde naar België.”

Hoe dan ook, artikel 13 van de Dublin III verordening luidt als volgt:

“Artikel 13 Binnenkomst en/of verblijf

1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.(...)”

In casu kan niet betwist worden dat er geen bewijsmiddelen voorliggen waaruit blijkt dat de verzoekende partij op illegale wijze de grens van Bulgarije, dan wel Hongarije of Frankrijk heeft overschreden.

De kernvraag is of er een indirect bewijs voorligt.

Als indirecte bewijzen worden in de voormelde lijsten de volgende bewijzen in aanmerking genomen:

“Illegale binnenkomst op het grondgebied via een buitengrens (artikel 13, lid 1)

Indirect bewijs

- gedetailleerde en verifieerbare verklaringen van de verzoeker;*
- rapportage/bevestiging van de informatie door een internationale organisatie, zoals bijvoorbeeld de UNHCR;*
- rapportage/bevestiging van de informatie door een andere lidstaat of door een derde staat;*
- rapportage/bevestiging van de informatie door gezinsleden, reisgenoten enz.*
- vingerafdrukken, behalve wanneer de autoriteiten deze hebben moeten nemen bij overschrijding van de buitengrens. In dat geval gelden de vingerafdrukken als bewijs in de zin van lijst A;*
- vervoerbewijzen;*
- hotelrekeningen;*
- toegangsbewijzen voor openbare of particuliere instellingen in de lidstaten;*
- afspraakkaarten voor arts, tandarts enz.;*
- gegevens die aantonen dat de verzoeker gebruik heeft gemaakt van de diensten van een mensensmokkelaar of een reisbureau;*
- andere indirecte bewijzen van dezelfde aard.”*

In casu ligt geen enkel aannemelijk indirect bewijs voor. De verklaringen van de verzoekende partij zijn op dit punt absoluut niet gedetailleerd, noch verifieerbaar. Er ligt evenmin enig ander indirect bewijs voor ter staving van haar verklaringen, noch is er een bewijs van vingerafdrukken dat zou kunnen wijzen op een illegale grensoverschrijding. Het betoog van de verzoekende partij weet niet te overtuigen.

Wat wel voorligt is het direct bewijs dat zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Artikel 20(5) van de Dublin III verordening bepaalt:

“5. De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere

lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is. Deze verplichting geldt niet meer wanneer de lidstaat die wordt verzocht de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat af te ronden, kan aantonen dat de verzoeker het grondgebied van de lidstaten inmiddels ten minste drie maanden heeft verlaten of door een andere lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel.”

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing als volgt:

“Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 13.08.2022 een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk.”

Dit blijkt bovendien uit de stukken van het administratief dossier. Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk. Bovendien is de eurodac-hit het enige feitelijke bewijs dat *in casu* voorligt van het traject dat de verzoekende partij heeft afgelegd. De verzoekende partij maakt ook haar verklaring, dat zij geen verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk indiende, helemaal niet aannemelijk, zeker niet in het licht van de positieve eurodac-hit en het akkoord van Oostenrijk om de verzoekende partij over te nemen in het kader van de Dublin III verordening. Naast de vaststelling dat de verzoekende partij niet betwist dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming, blijkt dus uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier dat Oostenrijk zich akkoord verklaard heeft met de overname van de verzoekende partij op grond van artikel 18(1)b van de Dublin III verordening. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing immers ook als volgt:

“Op 30.08.2022 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 09.09.2022 stemden de Oostenrijkse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing uitdrukkelijk waarom zij van oordeel is dat Oostenrijk *in casu* wel degelijk de verantwoordelijke lidstaat is:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.”

Het voormelde artikel 18(1)b van de Dublin III verordening bepaalt het volgende:

“Artikel 18

Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

Hoewel de verzoekende partij zelf het tegendeel beweert, blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald de treffer in het Eurodac-systeem, dat zij wel degelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Oostenrijk. Uit voormelde bepaling volgt dat, aangezien de verzoekende partij in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende vooraleer zij dat in België deed, Oostenrijk de verzoekende partij moet terugnemen. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk. Zij beperkt zich zoals gezegd tot een vaag betoog dat Oostenrijk niet verantwoordelijk zou zijn, maar laat na op enige concrete wijze aan te geven welke lidstaat zij dan wel verantwoordelijk acht. Zij brengt ook zelfs geen begin van bewijs bij van haar beweerde reisroute.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3, van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Tegelijk wijst de Raad erop dat volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst dienen te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, pt 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, pt 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, pt 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, pt 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, pt 251).

Waar de verzoekende partij wijst op een risico dat zij volledig zal uitgesloten worden van het recht op opvang, kan de Raad niet vaststellen dat deze vrees afdoende wordt geobjectiveerd op basis van het AIDA-rapport waarop beide partijen zich steunen.

De verzoekende partij verwijst naar de passage waaruit blijkt dat in Oostenrijk materiële opvang kan ingetrokken worden als de verzoeker om internationale bescherming meer dan drie dagen de toegewezen plaats verlaat omdat wordt verondersteld dat deze mensen niet langer nood hebben aan opvang. De Raad kan hierin geen systeemfout zien aangezien artikel 20 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (Opvangrichtlijn) uitdrukkelijk stelt dat lidstaten de materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of, in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen, intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien toestemming vereist is, zonder toestemming. Verder blijkt dat die verzoekers opnieuw kunnen verzoeken om opvang te verkrijgen in de federale provincie waaraan ze zijn toegewezen, ook al gaat dit met moeilijkheden gepaard en kan het enige tijd kosten.

Wat er ook van aan is, gaat de verzoekende partij volledig voorbij aan het feit dat zij als Dublinterugkeerder zal worden overgedragen aan Oostenrijk. De gemachtigde heeft in de beslissing terecht gewezen op de passage die betrekking heeft op Dublinterugkeerders in het AIDA-rapport pagina 56.

Hierin staat:

“Asielzoekers die in het kader van de Dublinverordening naar Oostenrijk terugkeren en van wie de aanvraag in afwachting is van een definitieve beslissing, ondervinden geen belemmeringen als hun overdracht binnen twee jaar na hun vertrek uit Oostenrijk plaatsvindt.

In deze wordt de stopgezette asielpcedure heropend zodra zij hierom verzoeken.

Als er al een definitieve beslissing werd genomen over de asielaanvraag bij terugkeer naar Oostenrijk, zal de nieuwe asielaanvraag worden behandeld als een volgende asielaanvraag. Ook Dublin terugkeerders hebben geen bijzondere problemen bij de toegang tot het opvangsysteem.” (vrij vertaald)

De bestreden beslissing motiveert ook in deze zin:

“Het AIDA-rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublinprocedure terugkeren naar Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt tevens dat Dublinterugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft (blz. 56). We merken op dat de betrokkene binnen de bovenvermelde periode van twee

jaar zou worden overgedragen. Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg ("basic care") vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen. In de Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding (blz. 88-89). Het AIDA-rapport vermeldt dat er geen gevallen bekend zijn van verzoekers die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren, maar dat ze in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen (blz. 106). We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming."

De Raad merkt bovendien op dat de verzoekende partij niet betwist dat zij goed behandeld werd in het vluchtelingenkamp in Oostenrijk, noch dat zij verklaarde dat de enige reden waarom zij naar België kwam is om verblijfsdocumenten te krijgen, omdat dit gemakkelijk is in België, en dat zij niet wil terugkeren naar Oostenrijk omdat zij België graag heeft en de 'vluchtenlingenwet' goed is. De verzoekende partij maakte dus geen gewag van enige problemen die zij in Oostenrijk ondervonden zou hebben.

Wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij zelf heeft aangegeven geen medische problemen te hebben. Zij maakt dan ook helemaal niet aannemelijk dat, zelfs moesten er zich in Oostenrijk problemen voordoen op het vlak van medische zorg voor verzoekers om internationale bescherming, zij in een dergelijke situatie terecht zou komen bij een terugkeer naar Oostenrijk. Dit is des te meer het geval aangezien zij zelf heeft aangegeven goed te zijn behandeld in het vluchtelingenkamp in Oostenrijk.

Verder merkt de Raad ook op dat zelfs al plaatst het AIDA-rapport enkele kritische bemerkingen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk, deze tekortkomingen geenszins kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en kan hieruit bezwaarlijk worden afgeleid dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. De verzoekende partij toont met haar betoog alvast niet met voldoende concrete gegevens aan dat deze occasionele tekortkomingen gelijkgesteld kunnen worden met systeemfouten. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat ook België een grotere instroom aan asielzoekers heeft en problemen kent met betrekking tot de opvangcapaciteiten. Noch uit het meest recente AIDA-rapport, noch uit de verklaringen van de verzoekende partij, zoals die blijken uit de motieven van de bestreden beslissing en die niet worden weerlegd door de verzoekende partij in haar middel, blijkt dat de overdracht naar Oostenrijk een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden. De verzoekende partij heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 3.2 van de Dublin III verordening. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, noch dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zouden zijn.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU